

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta, per dos céntims.

GAZETA OFICIAL.

Es directó y redactós de L' IGNORANCIA seguexen per ara (G. á D.) sense novetat en su importante salud.

SES TORNES.

Tut-tu-ru-rut.
Qui geméga ja ha rebut.
UN.
Qui péga, pèrt sa rahó.
TOTIOM.

Diu qu' hey havia per Madrid un operista, dolent com ell tot sol. Y diu que també hey havia un crítich de Teatro, afectat de dí la veritat, y que en tota sa vida may havia ventat cap encensé. Un dia es crítich parla de s' operista demunt es papés, y li diu clá que no sirve. ¡Que fa aquell! Ja 's partit fét un dimoni; va, el troba, li demana si es ell qu' ha escrit allò: contesta que sí; y sense més ni pus, li péga xisclet, que li fé sanch y tot.

Es crítich se trèu es mocadó, s' axuga sa sanch, encén un xigarret, y mirantlose fit á fit, li diu:

—Bueno: *¿y ahora cantaré V. mejor?*

Uns heu contan axí; pero altres asseguran que aquell qui va pegá no era un operista, sino un directó d' orquesta, y que s' escriptó li contestá:

—Bueno: *¿y ahora dirigirá V. mejor?*

Girem fuya, y parlem un poch d' un subjecte tan consemblant á n' aquell operista, y ademés tan amich de tirarse pédras demunt sa séua teulada, que en passarse pes cap que l' han agraviat, també envést la gent á bufetades y á còsses.

Qui li té enveja, qu' als es dit.

No l' anomenarém per nom ni per llinatge. Ningú sabrá qui es ell.

De molt mala gana remenarém aquest ayòli. Pero, fiets! ell es precis.

L' IGNORANCIA té un defecte, (cadascú té es séus): en veure un buñol, s' en ha de riure.

Veuréu que *mi hombre* fa un buñol en públich, (jornal pagat.) ¿Buñol, en concepte no més de L' IGNORANCIA? ¡Ca, no! es *ell mateix* qu' axí ha calificat sa séua feyna. ¡Axò es lo gran! (1)

Y com ha vist aquell buñol, L' IGNORANCIA no pot pus: fa una mitja riaya, y li diu bonament, no es *quatre* mots, sino just *un* motet de la veritat.

Y *mi hombre* pèrt es compás; pren un *ignorant* per conte seu; y sense cap mirament, sense respectá lloch ni persones, li péga á sanch freda una bufetada y una còssa.

¡Oh valent! Sèu, y des-súa.

¿Que n' hi haurá qu' heu trobarán poch á n' axò qu' has fét? Tu digalós:— ¡Que fassen tant ets altres!

Devegades diuen: ¡mirau lo que son ses *casualidats!*

Sa Redacció de L' IGNORANCIA se compon d' un parey d' ignorants sapats y rabassuts com uns Sant-Paus, d' uns quants de mitjes taves, y d' un altre magret y esblanquehit, que se regonex molt inferió á tots es directós clàssichs del mon, en lo que pertoca á forsa material, y que just en té una mica de forsa (y encara gracies) á sa punteta de sa ploma.

Y justament á n' aquest esquit d' ignorantó va topá *mi hombre* per descarregá sa somada.

¡Planetes, qu' un homo ha de corre!

Temps enrera, un periódich de Palma que dirigia D. Eduardo Infante (tots l' heu conegut: homo de puñs,) desjectá uns músichs.

Y un d' ells, (2) en nom de tots, no va fé més qu' agafa sa plometa, y escrigué en defensa séua lo que trobà que li convenia.

(1) «Jó, si L' IGNORANCIA m' hagués dit que som un mal músich, ó que no sé dirigi bé, estich conforme. Lo que m' ha ofés, es dirimó d' aquella manera.» (Paraulas textuales de s' aludit: *sabem cèrt que no les negarà.*)

(2) D. Francisco Amengual. (Comunicat publicat á s' Anunciador de 5 Novembre 1877.)

Pero, vuy en dia, aquest sistema ja está manat retirá; ja es massa estentís.

En qualque còsa s' ha de conexe es progrés de sa civilisació. Ara, ¡cop! y fóra.

Diuen que á *mi hombre* lo que més l' ha trèt des solch, son estats aquells punts suspensius. Axò será mentida.

¡Déu allibér á tot ignorant de que li alsi es ventrey ó li doni mal de cap, lo que púguen significá uns punts suspensius! És un sintoma fatal.

Noltros no 'l consideram á ell en aquest cas.

—Escoltau, (mos ha dit un amich nostro): Lo que jò vos dich, es que aquells punts suspensius duyan segona intenció. No m' ho negaréu.

—Ydò hòno, (li hem respost); parlant clá, ets hòmos s' entènen. ¡Sí qu' en duyan! Y si s' aludit mos prometés tení ses mans quiétes y no alsá per res del mon es péus d' en terra, li diríam ara mateix:—Aquells punts suspensius que parex que l' han llevat es dormí, significavan que, en concepte nostro, havias *tocat es violon.*

Y res pus. ¿Heu sabs ara?

Y aquesta expressió «*tocá es violon*» (hem seguit diguent á n' es nostro amich), sapigues y enténgues que cap hòmo del mon, per prim de pell que sia, la té per ofensiva.

Y sino, noltros *ignorants*, serém es primés qui donarém exemple.

Ara n' hi ha molts qu' esperan que L' IGNORANCIA farà flamada y abocará un articlot de *sapos* y *culebras*. Y en llegi axò que 't deym, s' en durán xasco, y farán bò dí: qu' hem *tocat es violon.*

Y noltros tan tranquils; farém com es d' Ervissa en dia que plou. ¿No 'u sabs que fan? La déxan caure.

Però, hòno: ¿que li dius á n' aquest hòmo, qu' ets altres ja no ley hajan dit primé? ¿No veus quants son que mos han robat sa feyna?

Es públich el censura, (llevat de poques excepcions, que no fan més que confirmá sa regla); tothòm li diu qu' ha

errat es camí; es *Diari de Palma* el desjèct; s' *Isleño* li diu qu' està barayat amb so sentit comú; s' *Anunciador* li advertex qu' ha pres mal rumbo; es *Porvenir Balear* li fa entèndre qu' aquell qui pèga per tení rahó, milló estaria entre es *zúls*; la *Opinion* li diu errat de contes: el *Demócrata* li llèva sa pell, advertintli que vaja alèrta á servá es llum dret: dos d' aquests diaris li refúan aclaracions qu' ell los proposa: condemnat pes fallo públich; condemnat pe' sa premsa; y no condemnat per la Justicia, perque noltros no hem volgut, y perque creym que tant ses questions d' art com ses d' honra no les arreglan devant Jutjes, però que tampoch les arreglan amb sos pèus; confús, retut, maretjat pes quatre vents: repetesch, ¿que li dius á un hòmo axí?

¡Dexel está en pau, y Deu lo fassa un sant!

Músichs que sabeu ocupá dignament es vostro llòch, sonant cadascun es séu instrument; res de tot axò va per voltros, ni res de lo de dissapte passat tampoch.

Massa compreneu que si una barca pren mal rumbo, perque es timoné s' adorm ó no 'n sab pus, ets altres marinés no 'n ténen gens ni mica de culpa.

Bòno: are per are, ja basta axò per tòrnes.

De molt bona gana arreconam molt, pero molt de concèrt que teníam apareyat, perque bona part de feyna la mos han estoviada es diaris que, com era natural, s' han hagut de demostrá ofesos d' una agressió feta á sa premsa, manifestantse á un matex temps bons companys nostros. A tots los donam gracies.

Y amb axò veurás, ignorant lector, qu' en aquest bò de mon encara hey ha còses que més valria no hi fòssen; y que també, per altre part, devegades hey ha esclats y còps que, amb àrnica y tot, no se curan en dos dies.

TOTS NOLTROS.

A MESTRE PELLUCA,

EN MANS PROPIES.

SEÑO IGNORANTÍSSIM: Suposat que 'u sou, vos trobarán per l' Illa; maldement siau conegut per un dels Ignorants més gròssos, axí matex posau sa direcció, que, encara que L' IGNORANCIA té molts d' amichs, confreres y confrereses, en tot y amb axò, molts ni ha que la duen demunt y no la conexen.

Però, de paya ja 'n trobarán á bastament ets *amateurs* en molts de periò-

dichs del mon *é islas adyacentes*: aném á n' es grà. Sabeu que teniu vos, Mestre Pelluca, molta bravetjera; però amb axò de m' irá arreu, afiná es recon, y filá prim, ja 's veu que sou tan llocco com es visitadós d' Aduanes, es trobadós d' aygo y es retgidós de consums. (1)

¿De que 'us estufáu tant, Mestre Pelluca? Si heu trobat algunes *alhaques* qu' honran (axò si que es cèrt) es vostro Museo, no cregáu per axò havé fet cap nina amb botes, que no es cap còsa del altre mon trobá aygo á la mà, desenfeinats á Cort, ó retaulos á la Sala. Permetéu qu' un dia en l' añ un Ignorant vos don una llissó; ¡ni ha tants qui 'n donan! al cap y á la fi es una obra de Misericordia enseñá als Ignorants. A un Museo com es qu' heu inaugurat, lo qu' es d' aprecia es sa raresa, que vol dí que de ses jòyes que 's recuyescan, n' hi haja poch exemplás en el mon; sa raresa, ¿entenéu, Mestre Pelluca? y de ses preciosidats de que feys tant de bombo, se 'n troban arreu arreu, fan nòsa, y fins y tot arriban á fé malduys á Ciutat y á la part forana. ¿Y á n' aquestes *misèries* teniu es descaro d' anomenarles maravelles? *Risum teneatis*..... que vol dí: Ignorancia supina.

A n' es meu entendre, vos sou per l' estil d' aquell *bobo* de no sé quina comèdia, qui prenía per una espasa romana un mànech de pella roveyat. Guardau, com si significassen qualque còsa, ses graneretes de Santa Eularia; y no feys cas de ses axades que hi esclafaren relléus, gornises y capitells. ¡Heu estojat dos exemplás d' una poesia dirigida á n' el Bisbe! com se coneix que no llegiu molts de llibres flamants, moltes revisites il·lustrades y molts de toms de certámens poètics! Bravetjáu d' un lás coló de foch y de carabassa (vaya si 'u sou amich de flòchs y banderetes); y trobaríam á Ciutat qualque tinent de gastadós qui de lassoos y xinèl·les y grannisses vos n' acusaria á cents y á mils, y los vos mostraria, y los vos regalaria, y encara vos pregaría perque los prenguésseu. Heu tret cròquis des *penestral* des Banch de s' oli; ¿y es des Mercat? ¿y es de devant es carré majó de Santa Catalina? ¿y es brolladó (anám á un dí) de la Ramba? Quatre *basiliscos*, quatre *embaluments*, quatre fatxades de mala fatxa; ¿fatxades? podriau aclucá ets uys y pendre arreu; á poch á poch, Mestre, no siau tan aficionat á ses ferradures que penséu aferrarrvós amb alguna de ses fatxades mòres que, si anau d' axò, trobaréu per dins Ciutat.

Però no vos amosqueu, Mestre Pelluca; axí matex heu fet qualque còsa, y sou més benemèrit de la pátria que molts de caps de partit qui més de dues vegades mos han salvat á tots; ¡ánimo, qu' encara arribaréu á senadó del reyne!

pero preniu més bon camí y no fasséu cas que vos don una maneta.

Si anau de cròquis, preniune un des pebres vermeys, (de l' horta y de bon añ) que forman s' artística rosa de sa claraboya de la Seu; preniuné (si no vos basta un més empràune dos) dels archs, portals y finestres mutilats, referits y empaperats á la Almudayna; preniuné de l' ayrosa arcada de Sant Francesch, y feys via, que sino, no hi seréu á temps: no hi poséu es caramulls de reble, fems y porqueria de devora, perque tan matex no hi ferian contrast. Si anáu de fotografies y, com á bon Antiquari, sou aficionat á sa pols (vulgo *polvos*), posáu sa máquina á n' es Born, y estampáu ses nostres dones, ses nostres véyes y ¡¡¡ses nostres nines!!! Si anáu de llibres dolents, acudiu á totes ses llibrerías modèrnes; si preferiu es mal escrits, feys una visita á ses escòles de primera enseñansa, y en trobaréu á balquena, però sapiau triá, que no son tots uns; jò sé una Història Sagrada qui val quatre números de L' IGNORANCIA. Si anau de Monuments, á pesar de la llibertat y de la desvergoña y del vandalisme, encare quedan á España molts de sepulcres emblanquinats.

Y sobre tot, Mestre Pelluca, teniu en conte que en ram de Museos de sa casta des vostro, allò qui no 's troba, allò qui no existex, allò es lo milló. Cercaume una pedra de ses estátues qu' es venidós han d' alsá als sèt últims Ajuntaments (y deym set perque es número indefinit) qu' han fet desaparexe de la terra es nostros dèutes, elevantlós fins á n' es niguls; mostraume dins Palma un local per escola pública, gran, sá, quiet, net y que no perilli caure; afinaume, «un Diccionari Mallorquí-Castellá per un mallorquí aficionat á sa *seva* llengo amb col·laboració de *varios* literats entesos» que no sia, ni Mallorquí, ni Castellá, ni fet per cap aficionat á cap llengo coneguda; apellucaume, Mestre Pelluca, un d' aquets literats que no sia literat, ni entés ni sense entendre, y que no s' entenga á si matex; trobaume, si sou capás, un empleat mort de feyna, un administradó amb escrúpols de monja, un artista de sentiment y puñ, un punxa amable, un militar beato, un geperut condret, un retat *guapo*, etc., etc., y seréu s' héroe d' ets anticuaris, y es vostro Museo podrá figurá aviat entre es millós de l' Africa.

A reveure, Mestre Pelluca; quedám que no teniu bon nas: jò 'n tench un tròs qui 'm fa nòsa, però no 'l vos puch oferí perque llevò 'm faria falta: introduime en el gremi de L' IGNORANCIA, y podeu servi en tot y per tot á vostro amich

EL SEN GRANERA.

(1) Vuy per vuy s' Ajuntament, gracies á Deu, ja no los administra.

ES PASTÓ DE SON MANÉNTA.

Si un dia, à posta de sol,
Dins la muntaña t'en vàs,
Un pastoret trobaràs
Que canta y sona un-fabiol;
Y á dalt sa font de la Menta
Un eco de veu sonora
Que li diu:
—Pastoret de Son Manénta,
Si no vols morí de lènta,
Canta y riu.

Ta mare amb doló 't parí;
Plorant, plorant, tu nasquéres;
Canta, y dexa 't de quiméres,
Si plorant no vols morí.
Canta, que tothom te senta,
De prop, d'enfora, d'hivern
Y d'estiu
Pastoret de Son Manénta,
Per no morirte de lènta,
Canta y riu.

Dins la Terra empecatada
Ploraràs sense remey
Si no prens es bon consej
De cantá á la regalada.
La ingrata Terra es dolénta
P' el cor que sense malícia
Pobre hey viu.
Pastoret de Son Manénta,
Si no vols morí de lènta,
Canta y riu.

¿No sents cada añ sa cigala
Que á sa branca d'un pi ve
Tot lo dia d'en ple en ple,
Cantant, cantant no pert cala?
Tant canta que se rebènta
D'alegría amb sa calrada
De s'estiu.
Pastoret de Son Manénta,
Per no morirte de lènta,
Canta y riu.

Tresca alegre amb so ramat
De tes auveyes hermoses,
Aquexes planes frondoses
Ahont Deu pastures t' ha dat.
¡Ay! si vida macilènta
Per elles passas, no dormes;
Fé es cap viu,
Pastoret de Son Manénta;
Y per no aplegá cap lènta,
Canta y riu.

Trobaràs amichs de boca
Que dirán que 't volen bé,
Y si á son gaudir convé
De tu 'n farán una coca.
Si algun d'ells lligarte intènta,
Canta y futx abans que sias
Son catiu.
Pastoret de Son Manénta,
Si no vols morí de lènta,
Canta y riu.

Trabaya de sol á sol
P' els germans que t' aconsolen,
P' els amichs que bé te volen,
Y may cantaràs tot sol.

Y si es teu cor se llaménta
Perque troba qu' es el viatge
Massa aspriu;
Pastoret de Son Manénta,
Per fé l' ànima contènta,
Canta y riu.

Posa á tothom bona cara,
Fé tot es bé que podrás,
Y venturós cantarás:
Més recorda 't desyara
Que qui es cap á s' ase renta,
Segons diuen, pèrd sa feyna
Y es llexiu.
Pastoret de Son Manénta,
Per no morirte de lènta,
Canta y riu.

Si t' etcisa qualche nina,
Vés cantant, no t' escarrufes,
Corretjeix ses magarrufes
Que te d' ensá qu' es fadrina.
Alerta que si es ilavènta
No t' arm, quant manco t' ho cregas
Dols xibiu.
Pastoret de Son Manénta,
Si no 't vols morí de lènta,
Canta y riu.

Canta, y cantant fé la guerra
A tot mal, tota llatzèria,
Tot vici y tota misèria
Que vulga reyná en la Terra.
Sols la Veritat valènta
Ha de tení en aquest reyne
Sant empriu.
Pastoret de Son Manénta,
Si no vols morí de lènta,
Canta y riu.

Jò aquesta veu vatx sentí
Quant era jove; y totduna,
Per fé sa meua fortuna
Tan bons conseys vatx segui.
Prenia sa *Recalènta*,
Tan magre estava y malalt;
Y are estich
Més fort qu' una ferramènta,
Y per no aplegá cap lènta,
Cant y rich.

P. A. P.

ES BAXOS DE S' AJUNTAMENT.

¡Com vos dich que no goñam per sustos!

Si la cosa seguex axí, de cada dia
será més devertit axò d' escriure L' IG-
NORANCIA.

Encara s' *esglay* no mos havia passat
del tot, quant vat' aquí que s' en vénen
á trobarmos, ¿may diriau qui? *Nada*
ménos que sis Concejals de s' Ajunta-
ment, amb s' objecte, segons diguèren,
de demanarnos algunes explicacions que
necessitavan.

Ara figurauvos, devots germans, quin
estava es rectó per uns quants billets.

Y per més afegitó, varen topá amb
s' *ignorant* magret que ja conexeu; y

ell hagué de rebre s' embaxada. ¡Dias-
tre d'atlòt! ¡mirau qu' es tení sòrt!

Però, *amigo!* quina diferencia! qu' es-
tà d'aplé un hòmo entre persones que
se vos presentan atentes y ben educa-
des, y que vos saben respectá, respec-
tantse també á elles matexes! Amb per-
sones axí, L' IGNORANCIA no hi tendrá
may cap querella.

Un des Señós Concejals, en nom de
tots, manifestá desitx de que li espli-
cássem clá y net es sentit qu' havíam
volgut doná á lo que L' IGNORANCIA ha-
via dit respecte de s' Ajuntament, y que
principalment manifestássem en quin
concepte havíam tractat de *baxos* alguns
des tinents y retgidós; perque segons y
com, hey veyen motiu per donarse per
ofesos; y ells lo que volían, era que
cada còsa estás en es seu llòch.

Es nostro redactó los contestá lo si-
güent, no de per riure, sino amb tota
formalidat, com era degut:

—«Señors meus: En lo que fins al
present ha estampat L' IGNORANCIA, in-
clús tot quant á s' Ajuntament se puga
referí, no s' ha proposat agraviá ni ofen-
dre á ningú nat del mon, y ménos á cap
de vostés, ni particular ni colectiva-
ment. S' Ajuntament ha realisat alguns
actes que L' IGNORANCIA, lo matex qu' ets
altres periòdichs, ha judicat segons es
sèu propi criteri, y en ses formes pro-
pies d' un periòdich humoristich; però
respectant sempre degudament sa digni-
dat personal y sa municipal (diguem ho
axí) de tots vostés.»

«En quant á lo altre que vostés volen
sebre, los diré que a alguns de vostés
L' IGNORANCIA los ha calificats de *baxos*
per dues rahons: 1.ª Perque efectiva-
ment n' hi ha uns quants de vostés (al-
guns, bons amichs meus casi d' infan-
cia,) que físicament parlant son de molt
poca alsada; la qual res té que veure
amb so major ò menor mèrit y circuns-
tancies morals de sa persona. Y L' IG-
NORANCIA disposta sempre per caracte á
aprofitá cosetes axí, que ben tractades,
á ningú llastiman ni ofènen, n' ha fèt
d' axò qualche brometa amb sos lectors:
y vat' ho aquí tot.»

«Segonament L' IGNORANCIA los ha ca-
lificats de *baxos*, referintse á sa talla
política de vostés, comparats amb ses
eminències des partit á n' el qual vostés
pertenexen. Amb tot y amb y axò, L' IG-
NORANCIA repará (y ara heu diu perque
cau bé,) que quant se tractá de formá
Ajuntament nou, ets *alts* ò *eminents*,
cadascun pes sen cantó, sabèren refuá
amb hònes maneres sa càrrega fexuga
d' es nostro Municipi: mentres que vos-
tés, *baxos* y *petits*, tenguèren es desin-
teressat coratge de conegarse es fèx,
donant amb axò una bona mostra d' a-
mor á n' el pays, qu' es *grans* y *alts* no
sabèren ò no volguèren doná.»

«Y amb allò de que «es baxos repre-
sentan es pillastres, y es tenós y bari-
tonos ets hòmos de bé,» L' IGNORANCIA

no ha fet més que repetí lo que tothom està cansat de sebre, y es, que desgraciadament en aquest mon ets hòmos de bé están casi sempre en minoria. Però axò s'entén en general, sense que vaja per cap de vostés, que á n'ets uys de L'IGNORANCIA (y creym que á n'es de tothom) gosan fins al present es més favorable concepte de persones ben honrades.»

«Axò es, Señós, lo que amb obsèqui de la veritat, sempre que vostés vulgan, dirán devant Deu y tot lo mon es redactós de L'IGNORANCIA.»

Y amb axò, diguéren que tots romanian ben contents y satisfets de nòtros; oferintse atentament en tot y per tot.

¡Axò es un gust! Esplicacions com aquestes, tan lleals, y amb tanta cortesia demanades, en donariam cada punt, si necessari fos. Amb aquestes formes, en treuran tot quant vulgan de nòtros.

Creysme: no es tan lletja L'IGNORANCIA com alguns la pintan.

Però d'altre manera,..... 'No mos hi fasséu pensá. No 'n parlem pus.

SA REDACCIÓ.

XEREMIADES.

Ja tenim es cuch de s'oreya malalt, de senti clamá contra es jardinet que té sa Llonja devant sa fatxada de ponent. Enhorabona que se llévin ets estimbòris y paretòtes que tentan encorriolada aquesta maravela arquitectònica; però ¿llevarli es járdi? ¡Quin desbarat!

L'IGNORANCIA opina just lo contrari. ¿Se tracta de conservá aqueix monument? Ydò lo que importa es tancar-lo dins un jardí voltat amb una forta barandilla, á fi de que ets atlòts no li capolin ses mol-lures, y es veynats no vajin. per á Pasco á escorxá es xòt penjantló á ses branques de ses portes.

S'única fatxada que se conserva un pòch, es sa qui dona á n'es járdi; ¡y ara 'l llevarian! ¿Que mos hem begut es señ? Es dia que tal còsa es fés, qualcú diria:

¡L'IGNORANCIA mos hi ha caygut!

*
**

A Sa Pobra, es dissapte decapvespre de Sant Jaume d'enguany matex; trobantse ses masses des poble un pòch usurades sobre assunto de ball y de revetla d'aquella festa, diuen que s'autoridat determiná doná gust á la gent, y tot seguit: *tum, retum tum, retum tum*; se vá senti el siguent pregó:

«Per conhort de tothom, y á fi de que es hòu no s'en duga xasco, s'ha resolt atoneyá es públich.»

Y diuen que hey va havé alguns individuos des públich que heu dáren á ses cames. Però es bon sentit des mar-

jalés ja va comprende qu'allò havia estat un *lipsus langüe* des satx; y es cans varen essé afuats á n'es bòu de quatre cames. Sino que, voréu que com aquesta *fonsró* va essé improvisada de repent y còp en sech, quant vengué s'hora, mancáren es m...rd...s, y varen havé de desferrá es cans á pedrades.

No hey hagué desgracies, gracias á sa previsió y acertades disposicions des qui son *dispòtichs* d'aquella ilustrada vila.

*
**

—¡Una bona idea!

—Digues, tros de *quòniam*.

—Que buydin ses murades, y que les umplen d'aygo, posanthi una tira de grifons, y....

—¡El dimòni ets! ¿Perque no 'u diguéres abans de vení Mr. Richard?

*
**

—¿Que tens, Salvadoret; qu'estás mustiy? que t'has barayat pes camí, venguent d'escòla?

—No seño: avuy hem tengut *desafios* en es Col·legi. He goñat es de Gimnástica, però he perdut es d'Ortografia.

—¿Com axí?

—Y l'he perdut just per un párrafo: tot lo demás heu he sabut.

—¿Y quin era aquest párrafo?

—Un que no l'havia repassat feya molt de temps: el se mir: val t'aquí: *Del uso de los puntos suspensivos*. Aquestes quatre retxes no m'han recordat:

«*Al escribir en forma de diálogo, se acabará con puntos suspensivos toda frase comenzada, y que no se concluye, porque el otro interlocutor corta la palabra al que antes hablaba*. Ejemplo:

—Has de saber que tu...

—No quiero saber nada; porque ahora...

—Bien: te lo diré más tarde.

Esta regla es de frequentísimo uso en las comedias y novelas.»

—¿Y axò tan curt no has sabut?

—Y tot lo demás sí. ¡Mirau qu'es desgracia! Are en March m'ha passat devant, y no podré fé de *monitò*.

—Idò, heu haguésses estudiat bé.

—No, jò li assegur que no m'en olvidaré may més. ¡Malvialte es *puntos suspensivos*!

*
**

A n'ets individuos que corren embossant escales per apremiá es vesins que ténen sa cédula personal corresponent, los advertim que fa massa sech per dú es papés bañats.

Y aquesta es la segona amonestació.

*
**

—¿D'hont veniu, l'amo?

—De Ciutat.

—¿Y qui' hey ha de nou per allá?

—Que dins Ciutat matex, volen fé un llogaret nou.

—¿Que vos ne reys?

—Formal vos ho dich. Foy! jò 'u sé

de bona tinta: es seño de can Berga des Mercat es qui m'ho ha dit.

—¿Y ell com heu sab?

—Perque l'han comeñsat just devant casséua á n'aquest llogaret.

—¿No m'enganau?

—Ell hey poreu aná en volé. Y á l'hora d'ara, ja hi trobaréu fetes ses quatre ó cinch primeres barraques. ¡Y ses qu'hey farán amb el temps! Ell encara están enrera d'òsques. Però diuen que será tan garrít en tenirho llest.

*
**

—Toni, tú que ja ets batxillé amb *barts*, llitxmós un pòch L'IGNORANCIA, y l'entendré.

—¡Que vol dí! ¿Sou mallorquines, nades y batiades dins Ciutat, y encara no enteneu es mallorquí?

—¡Vaja. Sias complacent. Llitxmós s'article de ses mòdes.

—Perdonau, atlotetes. Será un altre vegada.

—¡Toca! Llitxló. Sias amable.

—He dit que nó. ¿Voleu que vos parl més clá? Jò tampoch no 'n sé de lletgirlo, per ara; pero de cada dissapte n'aprech... ¡y fas progresos!

*
**

S'altre dia, de pagés, en sentírem una de bona. Qui la va dí, era el *Sen Tumeu*, un sollerich. No poria essé altre.

Li demanavan de sa malaltia des tarongés.

Diu:—Es tarungés sun morts: nu ténen remey.

—¡Y mirau qu'es molt no havé arribat á posá en clá sa causa d'aquesta malaltia!... Per ventura son rates que gratan per devall terra y roegan sa rel...

—¿Rates, señuret? ¿Rates per Sólle, amb tants de *gats* com tenim per allá? ¡Vusté nu esta cundret!

Massa rahó tenia el *Sen Tumeu*.

PERE MATEU.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

J. MARTINEZ: Aprofitaré es cuento en caure bé: mos n'enviy d'altres.—X.: Gracias de sa xeremiada: P'insertaré: ses dues crides pican massa, y la má va bruta.—FABOLÉ: Lo seú no anirá per are: dexi fé un alé á s'Ajuntament, que no vé tant per hòm.—D. M.: estam conformes: li alabam es gust.—ISACI: May li porém pagá tan bons conseys. S'empatx des seú redol.—Z.: Es seú cuento des mil no mos servex: llavò diuen que mesclam cols amb caragols: n'enviy d'altres que no sian tan sabuts. Vosté en sab escriure.—UN SARR: Aclarirém y malavetjarém á resoldre es problema des dos costats des Born. Es Hetero es hò: n'hi ha altres d'iguais per dins Ciutat.—LETRA VERMEYA: Si seño: vosté té rahó que li sobra: ets exemples no poden essé mes exactes; però no 'u volen entendre, y s'aferran amb s'emblanquinat, suposant que no era en públich. ¿Vosté que troba?—UN TOCARTS: lo que mos envia ha arribat tart: no ténga pò de res: no es sempre Pasco: amb aquest número veura que ja som amichs amb s'Ajuntament.